

Arrest

nr. 136 768 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HUYSMAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, geboren te Sopot (Macedonië), afkomstig uit Preshevë en Servisch staatsburger. Op 26 augustus 2011 vroeg u een eerste maal asiel aan. In het kader van deze asielaanvraag verwees u naar de problemen die uw echtgenoot sinds jaar en dag ondervond met de Servische autoriteiten. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 31 mei 2012 een weigeringsbeslissing, onder meer omdat jullie de actualiteit van uw vrees ten aanzien van de Servische autoriteiten niet aannemelijk gemaakt hadden, omdat jullie niet aannemelijk gemaakt hadden dat jullie omwille van jullie etnische origine geen werk konden vinden en omdat jullie niet aannemelijk gemaakt hadden sinds de oprichting van de gendarmerie in 2001 met deze paramilitaire organisatie problemen gekend te hebben. Deze weigeringsbeslissing werd op 20 augustus 2012 door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 5 juli 2013 werd uw cassatieberoep verworpen. Op 17 oktober 2014 vroeg u daarop samen met uw echtgenoot en twee van uw kinderen, met name (B.K.) (O.V. 7.963.614) en (F.K.) (O.V. 6.866.536), een tweede maal asiel aan. Wederom verwees u naar de door uw echtgenoot aangehaalde problemen. U herhaalde dat uw echtgenoot steeds problemen gekend had met de Servische autoriteiten. U vreesde dan ook dat uw kinderen bij terugkeer naar Servië gelijkaardige problemen zouden ondervinden en gaf aan dat uw kinderen getraumatiseerd waren. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u uw Servisch paspoort neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, onder meer omdat u niet aannemelijk gemaakt had dat uw vrees ten aanzien van de Servische autoriteiten nog steeds actueel was, dat u omwille van uw etnische origine geen werk kon vinden en dat u sinds de oprichting van de gendarmerie in 2001 met deze paramilitaire organisatie persoonlijke problemen gekend zou hebben. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw cassatieberoep werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag zich voornamelijk beperkt tot een loutere verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat u meermaals in het verleden werd gearresteerd, dat u omwille van uw etnische origine niet aan werk kon geraken en dat de gendarmerie alomtegenwoordig is (Verklaring DVZ 2e AA, vraag 15). Zoals reeds hierboven aangestipt, werd in het kader van uw eerste asielaanvraag echter reeds geoordeeld dat u niet aannemelijk gemaakt had dat uw vrees ten aanzien van de Servische autoriteiten nog steeds actueel zou zijn, dat u omwille van uw etnische origine geen werk kon vinden en dat u persoonlijk met de gendarmerie problemen zou gekend hebben.

Aan uw bewering dat u voor uw vertrek uit Servië door soldaten werd herkend, dat u toen beledigd en bedreigd werd en dat u onder schot werd gehouden, kan geen enkel geloof worden gehecht. Bij uw eerste asielaanvraag vermeldde u dit probleem immers niet. Gevraagd of u de jaren voor uw vertrek uit Servië problemen ondervonden had, verwees u immers hoogstens naar de door u ondervonden psychologische druk vanwege de Servische overheid: de veiligheidsomstandigheden waren volgens u in uw regio niet goed, de Serviërs gaven aan de Albanezen geen werk en er waren veel Servische inwijkelingen. Nergens vermeldde u persoonlijke problemen in de loop van de jaren voor uw vertrek uit Servië en op het einde van uw gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag gaf u uitdrukkelijk aan dat u alles had kunnen vertellen (CGVS 1e AA, p. 18; p. 23).

Ook aan de geloofwaardigheid van de anonieme telefoontjes die u de afgelopen jaren in België gekregen zou hebben en waarin u door Servische onbekenden onder meer met de dood bedreigd zou zijn kan geen geloof gehecht worden. Tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw zoon sloop immers een ernstige tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van deze dreigtelefoontjes fundamenteel op de helling zet. Daar waar u beweerde dat u de afgelopen twee jaren – bijgevolg in België – verschillende dreigtelefoontjes ontving (Verklaring DVZ 2e AA, vraag 15) en daar waar u bij uw eerste asielaanvraag, zoals reeds eerder aangehaald, aangaf behalve psychologische druk geen andere problemen in de loop van de jaren voor uw vertrek uit Servië gekend te hebben (CGVS 1e AA, p. 18), zei uw zoon (F.) dat u deze dreigtelefoontjes ontving de jaren voor uw vertrek uit Servië. Gevraagd of jullie in België nog problemen gehad hadden, antwoordde uw zoon ontkennend (CGVS (F.), p. 4; p. 6). Geconfronteerd met uw verklaringen betreffende de dreigtelefoontjes die u in België ontvangen zou hebben, zei uw zoon aanvankelijk dat u hem daarover niets verteld had. Even later zei hij echter plotsklaps dat hij wél informatie had over dreigtelefoontjes in België (CGVS (F.), p. 6-7). Een

louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen is echter geen afdoende rechtvaardiging voor een dergelijke tegenstrijdigheid. Uw dochter had overigens geen weet van eventuele dreigtelefoontjes in België. Gevraagd of jullie in België nog met Serviërs problemen ondervonden hadden, vroeg ze zich zelfs openlijk af hoe jullie hier in België [met Serviërs] problemen zouden kunnen kennen. Ze voegde hieraan toe dat jullie het hier goed maken (CGVS (B.), p. 5). Bijgevolg kan er aan de door u aangehaalde dreigtelefoontjes die u in België ontvangen zou hebben geen enkel geloof meer worden gehecht.

Dat u door de Servische autoriteiten ervan verdacht zou worden in België politieke activiteiten te voeren (Verklaring DVZ 2e AA, vraag 15), houdt, gelet op uw uitdrukkelijke verklaring dat u hier géén politieke activiteiten heeft (Verklaring DVZ 2e AA, vraag 16), geen steek, temeer daar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Servië een democratie is waar de vrijheid van vereniging en vergadering en de vrijheid van meningsuiting over het algemeen gerespecteerd worden en dat verschillende Albanese partijen in uw regio actief zijn zonder dat ze hiervoor vervolgd worden.

Betreffende de twee door u aangehaalde incidenten tussen Serviërs en Albanen – in 2013 werd een Noor dood geschoten en in 2014 waren er in Belgrado spanningen tussen Albanen en Serviërs tijdens een voetbalmatch – kan er nog opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat er een verband tussen u en deze incidenten zou kunnen zijn. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de Noor, die door de gendarmerie werd doodgeschoten, de gendarmerie had aangevallen. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld tijdens de voetbalmatch in Belgrado tussen Servië en Albanië begonnen is naar aanleiding van het verschijnen van een drone met een vlag van groot-Albanië in het stadion. Uit de informatie blijkt tot slot dat, hoewel het niet ontkend kan worden dat er nog steeds spanningen zijn tussen Serviërs en Albanen, er de afgelopen jaren slechts een heel beperkt aantal noemenswaardige incidenten hebben plaatsgevonden. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Servië naar aanleiding van de door u aangehaalde incidenten ook maar enigszins een vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren.

Betreffende uw psychische problemen en de psychische problemen van uw kinderen (Verklaring DVZ 2e AA, vragen 15 en 19; CGVS (B.), p. 4; CGVS (F.), p. 7; verklaring DVZ 2e AA echtgenote, vraag 15) kan gewezen worden op het feit dat uit de door u in het kader van uw eerste asielaanvraag neergelegde medische attesten blijkt dat u in het verleden in Servië toegang had tot de Servische gezondheidszorg. Uit uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag blijkt tevens dat u zowel in Servië (in Preshevë en in Vranje) als in Kosovo naar een psycholoog kon gaan en dat u naar aanleiding van depressies therapieën volgde en medicatie kreeg (CGVS 1e AA, p. 21). Bijgevolg blijkt uit niets dat u (en uw kinderen) bij terugkeer naar Servië niet opnieuw toegang zou(den) hebben tot de Servische gezondheidszorg.

Dat aan verschillende familieleden in het buitenland een verblijfsstatus werd toegekend, zoals uit verschillende door u neergelegde documenten blijkt, doet aan bovenvermelde vaststellingen geen afbreuk. Elke asielaanvraag dient immers op zijn individuele merites beoordeeld te worden.

De twee door u neergelegde attesten van de voorzitter van de gemeente Preshevë en van Belgzim Kamberi (volgens uw dochter (B.) verre familie van jullie; CGVS (B.), p. 3) van de Council for Human Rights zijn gesolliciteerde documenten waarvan de objectieve bewijswaarde betwistbaar is. Hoe dan ook doen deze documenten geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststellingen aangaande de actualiteit van uw vrees in Servië.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen."

Derhalve kan uw tweede asielaanvraag evenmin in overweging worden genomen.

Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier niet ter discussie.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de

elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster beroept zich op dezelfde middelen die uiteengezet werden in het verzoekschrift van haar echtgenoot en herneemt deze integraal.

Verzoekster meent dat verweerder het 'nieuw' karakter van de aangebrachte stukken niet heeft onderzocht. Zij stelt dat de verklaringen van haar en haar echtgenoot uiteraard in het verlengde liggen van hetgeen zij tijdens hun eerste asielaanvraag hebben verklaard. Verzoekster stelt: *"In beginsel is het RvV bij de behandeling van een meervoudige asielaanvraag gebonden door gezag van gewijsde, maar er kan sprake zijn van een uitzondering zoals in de arresten van de Raad van State nr. 214704 van 19 juli 2011 en de RvV nr. 28796 van 16 juni 2009 aangegeven: "wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen"*. Er wordt volgens verzoekster *in casu* niet onderzocht of de voorgelegde stukken en de actuele vrees voor verzoekster en haar echtgenoot – waaraan in de vorige asielaanvraag reeds werd getwijfeld – een nieuw licht kunnen werpen op hun asielrelaas. Er wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept over de inhoud van de aangebrachte stukken, hetgeen nochtans essentieel is. Onder verwijzing naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de vreemdelingenwet, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de wet organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, voert verzoekster aan dat verweerder in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag niet reeds mag oordelen of de nieuwe elementen de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden of niet, enkel of zij deze aanzienlijk groter kunnen maken. Verzoekster stelt dienaangaande als volgt in haar verzoekschrift:

"De nieuw aangereikte elementen komen an sich niet als bewijsvoerend over omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. Er wordt in casu niet gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen.

Verzoekende partij legde bij de nieuwe asielaanvraag haar Servisch paspoort; de Servische paspoorten van haar kinderen Fehmi, Benda en Mergim; een attest van de voorzitter van de gemeente Preshevë,

d.d. 14 september 2014, en een attest van de Council for Human Rights, d.d. 19 september 2014, waarin de problemen van verzoekende partij met de Servische autoriteiten bevestigd worden; en identiteitsbewijzen van familieleden waaruit blijkt dat verschillende familieleden als vluchteling werden erkend en intussen het Britse, Franse of Zwitserse staatsburgerschap hebben verworven. In haar beslissing oordeelde het CGVS enkel dat de nieuw aangebrachte stukken de vrees voor vervolging of de nood aan internationale bescherming niet aanzienlijk groter maken.

In het verleden – tijdens de eerste aanvraag van verzoekende partijen – twijfelde verwerende partij telkens aan de actuele vrees van verzoekende partijen ten aanzien van de Servische autoriteiten.

Thans heeft verzoekende partij tal van nieuwe stukken bijgebracht die haar vrees weldegelijk ondersteunen, of de nood aan internationale bescherming aanzienlijk groter maken en verder onderzoek van verwerende partij vereisen. Ook heeft zij het bewijs geleverd dat tal van familieleden reeds internationale bescherming hebben gekregen omwille dezelfde vrees als verzoekende partij en haar gezien. Ook door de Council for Human Rights worden de problemen van verzoekende partij bevestigd. De voorzitter van de gemeente Preshevë bevestigd eveneens het gevaar voor het leven van verzoekende partij en haar gezin.

Verzoekende partij begrijpt niet alle hierboven opgesomde nieuwe stukken geen nieuw element zou uitmaken?!?

- Wanneer de nieuwe elementen of bevindingen louter een aanvulling vormen van een situatie die niet wordt betwist, doch ongegrond bevonden, slechts betrekking heeft op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaakte, van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden.

Verzoekende partij betwist ter zake uiteraard niet dat zij achter haar vorig asielrelaas blijft staan. Wat verwerende partij echter over het hoofd lijkt te hebben gezien, is dat in deze wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van haar vorig asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen. De Servische paspoorten; het attest van de voorzitter van de gemeente Preshevë, d.d. 14 september 2014, het attest van de Council for Human Rights, d.d. 19 september 2014, waarin de problemen van verzoekende partij met de Servische autoriteiten bevestigd worden; en identiteitsbewijzen van familieleden waaruit blijkt dat verschillende familieleden als vluchteling werden erkend, zijn dus ontegensprekelijk nieuwe elementen.

- De elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker.

Aangezien de nieuwe elementen betrekking hebben op de identiteit en nationaliteit van verzoekende partijen en de voorgelegde attesten betrekking hebben op het asielrelaas van verzoekende partij en de situatie van meerdere familieleden van verzoekende partij, betreft het wel degelijk nieuwe elementen die de essentie van het asielrelaas uitmaken. Verwerende partij kan dus alvast niet met stellige zekerheid beweren dat de nieuwe documenten geen verband aantonen met verzoekende partij in het kader van haar prima facie-beoordeling.

Verzoekende partij kreeg bovendien nooit de kans gekregen om de vermeende tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en de verklaringen van haar zoon te verduidelijken tijdens een grondig gehoor. Verzoekende partij heeft nooit verklaard dat zij in België nog dreig telefoontjes gekregen zou hebben. De enige dreig telefoons die verzoekende partij heeft gekregen Had verwerende partij verzoekende partij gehoord, kon zij dit misverstand ook aangegeven hebben en zou er helemaal geen sprake zijn van een “ernstige tegenstrijdigheid” die de geloofwaardigheid van verzoekende partij zou ondergraven.”

Vervolgens meent verzoekster dat verweerder al te gemakkelijk de documenten naast zich heeft neergelegd. De inhoud en de wijze van verkrijgen van deze documenten werden reeds ten gronde beoordeeld zonder dat verzoekster de kans kreeg om dit document te duiden in een grondig gehoor. Volgens verzoekster kan van verweerder een minimum aan medewerking verwacht worden. Verzoekster verwijst dienaangaande naar een boek van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV), waaruit volgens haar blijkt dat de actieve samenwerkingsplicht nog verder gaat dan de gedeelde bewijslast zoals omschreven door UNHCR. Tevens verwijst zij naar de *Note on Burden of Proof* van UNHCR.

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift twee bladzijden uit een boek van het BCHV (stuk 3).

2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt

de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 85 935 van 20 augustus 2012 werd inzake verzoeksters eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift haar asielaanvraag volledig te steunen op deze van haar man G.K.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 85 935 van 20 augustus 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus G.K. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker allerhande problemen aanvoert die (i) niet meer actueel zijn, (ii) van louter socio-economische aard zijn, (iii) geen betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie, (iv) van louter medische aard zijn, (v) onaannemelijk zijn, (vi) onvoldoende ernstig zijn om te worden aangezien als een vluchtelingenrechtelijke vervolging of aanleiding geven tot een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen concreet antwoord op deze vaststellingen.

De verzoekende partij, die met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gevraagd heeft om gehoord te worden, beperkt er zich ter terechtzitting toe te verwijzen naar haar verzoekschrift.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië.”

Bijgevolg toont de verzoekende partij evenmin aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.”

Verzoekster beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door haar echtgenoot, wiens dossier dossier gekend is bij de Raad onder nummer 164 110. Inzake verzoeksters echtgenoot werd in arrest 136 767 van 22 januari 2015 geoordeeld als volgt:

“Waar verzoeker betoogt dat verweerder het ‘nieuw karakter’ van de door hem aangebrachte stukken niet heeft onderzocht, kan hij niet worden gevolgd en gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van verweerder waar deze terecht oordeelt als volgt:

“Aan uw bewering dat u voor uw vertrek uit Servië door soldaten werd herkend, dat u toen beledigd en bedreigd werd en dat u onder schot werd gehouden, kan geen enkel geloof worden gehecht. Bij uw eerste asielaanvraag vermeldde u dit probleem immers niet. Gevraagd of u de jaren voor uw vertrek uit Servië problemen ondervonden had, verwees u immers hoogstens naar de door u ondervonden psychologische druk vanwege de Servische overheid: de veiligheidsomstandigheden waren volgens u in uw regio niet goed, de Serviërs gaven aan de Albanezen geen werk en er waren veel Servische inwijkelingen. Nergens vermeldde u persoonlijke problemen in de loop van de jaren voor uw vertrek uit Servië en op het einde van uw gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag gaf u uitdrukkelijk aan dat u alles had kunnen vertellen (CGVS 1e AA, p. 18; p. 23).

Ook aan de geloofwaardigheid van de anonieme telefoontjes die u de afgelopen jaren in België gekregen zou hebben en waarin u door Servische onbekenden onder meer met de dood bedreigd zou zijn kan geen geloof gehecht worden. Tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw zoon sloop immers een ernstige tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van deze dreigtelefoontjes fundamenteel op de helling zet. Daar waar u beweerde dat u de afgelopen twee jaren – bijgevolg in België – verschillende dreigtelefoontjes ontving (Verklaring DVZ 2e AA, vraag 15) en daar waar u bij uw eerste asielaanvraag, zoals reeds eerder aangehaald, aangaf behalve psychologische druk geen andere problemen in de loop van de jaren voor uw vertrek uit Servië gekend te hebben (CGVS 1e AA, p. 18), zei uw zoon (F.) dat u deze dreigtelefoontjes ontving de jaren voor uw vertrek uit Servië. Gevraagd of jullie in België nog problemen gehad hadden, antwoordde uw zoon ontkennend (CGVS (F.), p. 4; p. 6). Geconfronteerd met uw verklaringen betreffende de dreigtelefoontjes die u in België ontvangen zou hebben, zei uw zoon aanvankelijk dat u hem daarover niets verteld had. Even later zei hij echter plotsklaps dat hij wél informatie had over dreigtelefoontjes in België (CGVS (F.), p. 6-7). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen is echter geen afdoende rechtvaardiging voor een dergelijke tegenstrijdigheid. Uw dochter had overigens geen weet van eventuele dreigtelefoontjes in België. Gevraagd of jullie in België nog met Serviërs problemen ondervonden hadden, vroeg ze zich zelfs openlijk af hoe jullie hier in België [met Serviërs] problemen zouden kunnen kennen. Ze voegde hieraan toe dat jullie het hier goed maken (CGVS (B.), p. 5). Bijgevolg kan er aan de door u aangehaalde dreigtelefoontjes die u in België ontvangen zou hebben geen enkel geloof meer worden gehecht.

Dat u door de Servische autoriteiten ervan verdacht zou worden in België politieke activiteiten te voeren (Verklaring DVZ 2e AA, vraag 15), houdt, gelet op uw uitdrukkelijke verklaring dat u hier géén politieke activiteiten heeft (Verklaring DVZ 2e AA, vraag 16), geen steek, temeer daar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Servië een democratie is waar de vrijheid van vereniging en vergadering en de vrijheid van meningsuiting over het algemeen gerespecteerd worden en dat verschillende Albanese partijen in uw regio actief zijn zonder dat ze hiervoor vervolgd worden.

Betreffende de twee door u aangehaalde incidenten tussen Serviërs en Albanezen – in 2013 werd een Noor dood geschoten en in 2014 waren er in Belgrado spanningen tussen Albanezen en Serviërs tijdens een voetbalmatch – kan er nog opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat er een verband tussen u en deze incidenten zou kunnen zijn. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de Noor, die door de gendarmerie werd doodgeschoten, de gendarmerie had aangevallen. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld tijdens de voetbalmatch in Belgrado tussen Servië en Albanië begonnen is naar aanleiding van het verschijnen van een drone met een vlag van groot-Albanië in het stadion. Uit de informatie blijkt tot slot dat, hoewel het niet ontkend kan worden dat er nog steeds spanningen zijn tussen Serviërs en Albanezen, er de afgelopen jaren slechts een heel beperkt aantal noemenswaardige incidenten hebben plaatsgevonden. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Servië naar aanleiding van de door u aangehaalde incidenten ook maar enigszins een vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren.

Betreffende uw psychische problemen en de psychische problemen van uw kinderen (Verklaring DVZ 2e AA, vragen 15 en 19; CGVS (B.), p. 4; CGVS (F.), p. 7; verklaring DVZ 2e AA echtgenote, vraag 15) kan gewezen worden op het feit dat uit de door u in het kader van uw eerste asielaanvraag neergelegde medische attesten blijkt dat u in het verleden in Servië toegang had tot de Servische gezondheidszorg. Uit uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag blijkt tevens dat u zowel in Servië (in Preshevë en in Vranje) als in Kosovo naar een psycholoog kon gaan en dat u naar aanleiding van depressies therapieën volgde en medicatie kreeg (CGVS 1e AA, p. 21). Bijgevolg blijkt uit niets dat u (en uw kinderen) bij terugkeer naar Servië niet opnieuw toegang zou(den) hebben tot de Servische gezondheidszorg.

Dat aan verschillende familieleden in het buitenland een verblijfsstatus werd toegekend, zoals uit verschillende door u neergelegde documenten blijkt, doet aan bovenvermelde vaststellingen geen afbreuk. Elke asielaanvraag dient immers op zijn individuele merites beoordeeld te worden.

De twee door u neergelegde attesten van de voorzitter van de gemeente Preshevë en van Belgzim Kamberi (volgens uw dochter (B.) verre familie van jullie; CGVS (B.), p. 3) van de Council for Human Rights zijn gesolliciteerde documenten waarvan de objectieve bewijswaarde betwistbaar is. Hoe dan ook doen deze documenten geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststellingen aangaande de actualiteit van uw vrees in Servië."

Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift enkel: "Verzoekende partij heeft nooit verklaard dat zij in België nog dreigtelefoontjes gekregen zou hebben. De enige dreigtelefoons die verzoekende partij heeft gekregen". Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij sinds zijn eerste asielaanvraag (op 26 augustus 2011) België niet verlaten heeft en dat hij de afgelopen twee jaar door verschillende personen van zijn regio werd gebeld (administratief dossier, stuk 11, verklaringen 14 en 15). Waar verzoeker aanvoert dat hij in het geval van een grondig gehoor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van hem en van zijn zoon aangaande de dreigtelefoons zou kunnen verduidelijken, duidt verzoeker niet in concreto aan welke verduidelijking hij dan wel zou gegeven hebben. Waar verzoeker meent dat verweerder de neergelegde documenten al te gemakkelijk zonder een grondig gehoor naast zich neerlegt, komt hij niet verder dan een blote bewering en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, aangezien hij nalaat in concreto te duiden op welke wijze deze documenten dan wél afbreuk zouden doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Waar verzoeker verwijst naar een boek van het BCHV (verzoekschrift, stuk 3) en naar de Note on Burden of Proof van UNHCR, dient opgemerkt dat deze geen bindende rechtsregels bevatten. Verzoeker voert dan ook geen dienstig verweer tegen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing.

Verzoeker tracht, verwijzende naar hoger aangehaalde Memorie van Toelichting, aan te tonen dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de door hem bijgebrachte nieuwe elementen de kans dat de hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk vergroten. Hij argumenteert in dit verband dat in casu in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen, dat wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd die weliswaar in het verlengde liggen van zijn vorige asielrelaas doch niet louter de voortzetting ervan vormen en dat de nieuwe elementen betrekking hebben op de identiteit en nationaliteit van verzoeker en op zijn asielrelaas en dat van meerdere familieleden. Er dient benadrukt dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden verweerder tot zijn besluit komt, motieven welke zoals hoger reeds gesteld op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Waar verzoeker nog meent dat verweerder zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat verweerder overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire

bescherming. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers tweede asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht."

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoekster.

2.3.2. Er dient op gewezen te worden dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: "Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS